

Um yvirtøkur o. a.

At heimastýrislógin loyvur okkum at yvirtaka mál, ið vit makta, er beint, tí tað gevur likindi til at óneyðugt klandur Føroya og Danmarkar millum kann gera fyrirbeint, og tað er gott. — Harvið er ikki sagt, at vit skulu yvirtaka fyrr enn vit eru avgjördir í, at vit ikki mugu biðja danskin um at yvirtaka tað ið vit hava yvirtikið. Tað verður Canossagongdin við lít! Ein noyðist tíverri at halda, at hon er longu gingin, tí at vit yvirtaka t. d. Skiparaskúlan, og einans vinna tað at J. P. í Dali sleppur at flgja við føroyskum flaggi — og samtíðis senda menn í dusinavis til Danmarkar at bidda pening til ein banka ið Tórsteinn Petersen hevur vanstýrt, og annað tilíki, er so láturligt og barnsligt, at tað eru neyvan orð fyrri tilíki.

Nú skal »Smiril« leggjast, og tá hann er so dýrr, er væl einki at siga til tað. — Men, eru vit ikki mentir at rökja strandferðsluna, hvussu í viði verð, ætla so menn at vit skulu vera mentir at yvirtaka og rökja sjóverju sum »Dagblaðið« og »14.« siga vit skula. Ein heilt onnur síða av sakini er, at danskurin hevur so út av lagi vanrøktað hesa skyldu sína — har er orsök at krevja av teim, at teir skulu

Røða Einar Waags viðvíkjandi landsstýrismálum

Sum limur í nevndini fyri kannan av gerðabók landsstýrisins, havi eg undirritað álitið við fyrvarni.

Eg skal her lesa upp úr gerðabókini serstakliga um tvey mál:

Frá landsstýrisfundi 16. mei 1951 stendur:

»Kannan av teknisku umstøðum telefonverksins.

Verkfrøðingur K. T. A. S. er villigur at taka uppá seg kanningina. Hann krevur 5000 kr. um mánaðan og frítt upphald.

Samtykt var at taka av.

Og so frá landsstýrisfundi 2. juli 1951 har stendur:

»Undirritað var í samband við keyp av ognini matr. nr. 749a frá Th. P. Christiansen til íbúð fyrri M. Helmsdal landsverksfrøðing.

Pantobligation frá landsstýrinum til Færø Amts Sparekasse 30.000 kr. við veð í matr. nr. 749a. Skaðsleysabræv frá landsst. til p/f Sjóvinnubankan upp til 50.000 við veð í matr. nr. 749a. Skuldabræv frá landsst. til p/f Sjóvinnubankan fyri 40.000.

Hettar samanlagt verður 120.000 kr.

At seta mann fyrri 5000 kr. um mánaðan við fríum upphaldi fyrri seg og konuna + fría ferð fyrri bæði, sjálvt um hann er fagmaður, hetta man falla mongum fyrri bróstið — og serliga kann man hugsa hvat okkara fiskimenn mugu halda um hetta, í samband við lögtingsins stöðu til teirra krøv um forskot og eina lítlan síkan av 300—400 kr. um mánaðin um túrunin mis-eydnaðist.

Hitt málið, við at keypa eini 50 ára gomul timburhús við flagtaki fyrri 120.000 kr., má vera heilt vitaleyst.

Hesar tveir landsstýrismyndirnar, við soleiðis at disponera og tveita pening út, er í tráð við alt tað vit hava sæð koma uppundan kavi síðani á ólavsoku.

Hetta er eitt stórt vónbrot fyrri teir føroyingar, ið frá ungum hava barst fyrri einari betri lagnu fyrri Føroyar, nú at siggja landið sokkið niður í økonomiska ómegd, og at vit nú eru bundnir til hond og fót — tað er harmiligt.

gera hetta til lítar.

Ellundur Patursson vil vera við, at vit hövdu verið væl farnir um vit hövdu reit føroyskt gjaldoyra ídag. Gaman í, ein hevur lovt at pástanda so mangt, men ein hevur eisini lovt at pástanda at tann krónan vildi verið høgt sett 5 oyru verd í dag, og tað meini eg.

Niðurrivingarskrivingin hjá Ellendi er ikki føroyingum fremmand, tað er júst tann sama sum »Dagblaðið« skrivaði, meðan Ellundur skyldmaðurin sat á Flatlandum — og hvussu »Dagblaðið« menn royndust tá at kulaði kenna vit allir.

Nei! Vit hava eitt at gera nú, og tað er, at vit taka læru av tí góða orðatakainum: »Hann, ið ikki kann sigla við høgum seglum, hann má sigla við lagum«.

Viggo Dalsgaard.



(framhald 10)

JAKOB JÓNSSON
frá Hrauni:

ALDUR

ur seg úr kápuni og leggur hana frá sær): Gott kvöld, mostir! Tú situr ikki uppi og biðar eftir mær, vóni eg? Ræddist tú fyrri at eg fór at tvarra úti til hjáljósan dag? (Setist við eldstaðin at flöva hendurnar).

Hilda: Á, nei, góða, ikki var eg rædd um teg. Tú plagar at ansa tær, hvar tú gongur. Men kortini havi eg kent sum eina trond á mær, eg veit ikki hvat tað kann koma av. (Tekur stokkar og setist at binda).

Helga: Er frændi lagstur?

Hilda: Nei, hann fór oman á stöð.

Helga: Oman á stöð so seini?

Hilda: Fyri honum er nátt og dagur eins, heldur hann at nakað er ógjört, og best lítir hann sær sjálvum til, tá tað geldur sjóstiðuna.

Helga: Ja, men hvat skamminum ger hann har niðri, nú mitt um náttina?

Hilda: Hann fór at vita hvussu teir vóru gingnir frá bátunum.

Helga: Tað er sjálvsagt sum vant er.

Hilda: Men hann veksur vindin.

Helga: Tað er tá ikki nakað ódnarveður enn.

Hilda: Tú hevur ikki lært teg nóg væl á at skyna meðri, men hasin gamli er kunnugur bæði við loft og sjógv. Hann sigur at tað skal ikki undra hann, um hann brestir á av norði áðrenn hálv-óki er liðin, og tá verður uppris í brimi. (Hvöss hvírla skakar húsnum). Hoyrði tú nú?

Helga: Ja, húsini skakaðust.

Hilda: Ja, tey skakaðust, men higartil hava neip-ur og nævur hildið. Verri eru bátarnir og skipini fyrri á sjónum.

Helga: Veitst tú tað, mostir, at eg havi ofta hugsað um, hvat tú má hava verið trong oftá, tá ið Ásmundur frændi hevur verið til sjós, at vita hann úti í náttmyrkri, stormi og kulda og so har aftrat

Hilda: Hvát var tað, tú ætlaði at siga meira, Helga

D.F.D.S.'s sommerfartplan

I Tilslutning til den tidligere annonsede Sommerfartplan meddeles herved følgende Ændringer.

S/S BOTNIA fra København 22. April (i Stedet for »Dronning Alexandrine«), i Thorshavn 25. April, Trangisvaag og Vaag 26. April. Fra Thorshavn direkte til København 27. April. (Island-Anløb annulleret).

M/S DRONNING ALEXANDRINE fra Thorshavn til København omkr. 5. Maj (efter Grønlandstur) samt 29. Maj (ogsaa fra Grønland).

S/S TRONDHJEM fra København 9. Maj via Aalborg og Leith til Thorshavn — Trangisvaag — Vaag — Thorshavn. Island andløbes ikke. Fra Thorshavn til København 20. Maj.

Sommerfartplanen gældende fra 6. Juni til 24. September forbliver iøvrigt uændret i Kraft.

Afgang fra Thorshavn Sommeren igennem: Kl. 10.00 Søndag Formiddag med eventuel Ankomst til København Aftenen for den i Planen anførte Dato.

Det forenede Dampskibs-Selskabs ekspedition i Tórshavn.

Telegr.-Adr.: Forenede. — Telf. 11.

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

mín?

Helga: Eg átti kanska ikki at sagt tað, sum datt mær í huga, men mostir, Hevur tað ikki ofta verið ræðuliga fyrri teg, at vita teg eina — einsamalla?

Hilda: Eg havi óngantið verið eina. Í hvussu tað gekk, so var eg óngantið eina, tú skilur tað kanska ikki enn, men óngantið man tú fara at kenna tað av royndum, at hann er aldri eina, sum hevur tvey smábørn sovandi í húsinum. Tað er sum ein kennir at har er okkurt meira inni eisini Ódnar-náttin kövir ikki tann, sum lýðir á andadráttin hjá smábørnum sínum og síðan tú kom til, veitst tú hvat gleði eg havi haft av tær, góða.

Helga: Tað var ikki hatta, eg meinti við, — ikki einsamöll heima, men einsamöll at standa einsamöll í livinum.

Hilda: Jú, eg veit hvat tú hugsar um, — jú stundum kundi tað koma yvir meg, helst í fyrstani. Men eg royndi at lást sum einki fyrri Ásmundi. Hann hevur nógmikið at stríðast við sjálvur fyrri uttan at hava tað aftrat, at eg lá heima maktaleys av ræðslu og sorg. Einaferð segði hann við meg, at hevði eg ikki kunnað litið á. Hilda, at tú tekur deyða mín sum ein hetja, so fór eg aldri aftur á sjógv.

Helga: Sum hatta líkst honum, at siga so.

Hilda: Tá gav hann mær hetta.

Helga: Hvát?

Hilda: Hesa myndina, tú hevur so ofta sæð hana, góða. (Heingir myndina upp).

Helga: Hvi gav hann tær hana tá?

Hilda: Hann hevur sæð gløggast, hvat best var fyrri meg, tá eg havi sitið her við gluggan við hjartanum í hálsinum.

Helga: Hetta er vökur mynd.

Hilda: Hon er kanska einki listarverk, men meiningin er góð.

Helga: (hyggur at myndini, og síðani aftur at Hildu): Heldur tú at tað kann vera satt, at hann hevur stillað stormin og lagt niður aldurarnar?

Hilda: Hann hevur í hvussu er lagt niður manga alduna í mínari sál.

Helga: (litur annars hugað á myndina): Enn er nakað langt til lands men strondin er fyrri stavni.

Hilda: Tað er allastaðis onkur strond fyrri stavni, men eg havi nú altið verið so sjálgvøð, at ynskja tað at teir, sum mær standa nær, skuldu vinna upp land onkurstaðis her nærhendis. Og varð tað varð tað einaferð strondin hinumegin, hevði eg ugga meg við tí, at Ásmundur altið hevur verið ein góður maður. — Og so tað aftrat, at um hann letur liv sitt á sjónum, so er tað fyrri okkum, sum honum standa næst.

Helga: Veitst tú mostir, at nú eg veit hetta, sum tú nú hevur sagt mær, haldi eg at myndin er enn nú vakr-